

tror jeg, at den udenfor de nærmest interesserede kun er lidet forberedt endnu. Mange er ligegyldige; de fleste, der ellers stille sig nogenlunde velvillig lige over for Kvindesagen i dens Helhed, se Stemmeretten som en Slags Slutsten paa Kvindesagsarbejdet; den er Toppen, og de mene, at vi først bør søge at opnaa alle de øvrige Ting paa vort Program. I Almindelighed er det ikke gaaet op for dem, at Stemmeretten netop vil være det allervirksomste Middel til at opnaa andre ting — og til at beholde dem. Og det er endnu mindre gaaet op for dem, at Stemmeretten er den klareste Sag paa hele vort Program, den, der byder de færreste Vanskeligheder baade i Theori og i Praxis.

Imidlertid haaber jeg, at netop denne Sags logiske Klarhed skal hjælpe den forholdsvis hurtig frem. Det norske Folk har en stærk Trang til at ræsonnere; det er i det hele et theoretiserende Folkefærd, og det har baade logisk Evne og Retfærdighedssans. Ikke saa at forstaa, at der ikke i Norge er lige saa megen Fordomsfuldhed og Hjærternes Haardhed som i andre Lande; begge Dele findes i fuldt Maal; hvad jeg mener er, at deres Fordomme kan besejres ved Fornuftgrunde, at den Vej, man skal gaa for at smelte de haarde Hjærter, gaar gennem deres Forstand. Derfor tror jeg, at naar vi gaa til Arbejdet for denne Sag med klart Hoved og klar Vilje, vil Arbejdet ogsaa særlig her vise sig lønnende og gøre Fremgang.

(Fortsettes).

Hvad vi savner.

I.

Jordens Forældre er Lys og Varme,
Jorden blev rig kun ved disse to.
Aldrig den veg fra de skærmende Arme,
Dog den har traadt sine Børneaares Sko.
End ligger den der af Lyset bestraalet,
Mens Varmen — al Kraft — bærer den fremad mod
Maalet.

Maalet? — hvor er det naar Banen er rund?
Den Jorden har rullet utallige Gange.
Maalet, det er i hver Tidens Sekund
At nyde den Fryd, som er muligt at fange.
Men Fryden bli'er nydt af Jorden først helt,
Hvor Varme og Lys bliver lige fordelt.

Menneskelivet har selvsamme Kaar:
Varme og Lys er dets fostrende Magter;
Menneskelivet Maalet kun naar
I Forhold til, som man lige dem agter.
Men Livslys og Varme er *Sandhed og Ret*,
I os skal de samles og vorde til et!
Blive til et for Verdens Arme,
Som Solen er et med Lys og med Varme.

II.

Hvorlænge det varer, før dette kan ske,
Det faa' vi at se.
Endnu er de adskilt de tvende,
Som Menneskets Jammer skal ende.
Menneskeverdenen er som en Jordens Pol,
Hvor der vel skinner Sol,
Sol med Lys uden Varmens Styrke,
Men Lys uden den: det er Dødens Mørke!

Mange er aandelig døde af Aandskuldens Magt,
Hvor faa' vi dem atter til Livet vakt?
Ved Varmen! ved Retten, som længe var bunden.
Den maa vi frigøre, — nu den er funden!

Funden i Kvinden. —

Visselig! Lyset kun lidet os baader,
Om ikke Varmen for Halvdelen raader;
Aldrig vil Isdækket smelte forinden,
Aldrig vil Taarerne tørres af Kinden,
Førend den luende, retfyldte Harm
— Magten i Kvindens Barm —
Sættes til Doms over Tusendaars Synder
Og Lighed i Fryd for alle forkynder!

III.

Det banker paa Køkkenets Rude,
Det banker paa Børnekammerets Dør. —
Længe — alt længe — de stod derude,
Staar der endnu og banker som før. —
De græder, de ler
I Haab og i Veer,
Nogle i Træsko med Lapper paa Frakken,
Alle med Arbejdets Aag paa Nakken.
Paa Kvinden de kalder
I hver en Alder;
Kalder paa Fruer
I fine Stuer;
Kalder paa »Herskab« og paa Tjenerinder,
Blot de er Kvinder!
Kalder dem bort fra Mand og fra Gryde;
Kalder dem bort fra Modejournalerne;
Bort fra Kirken med Skuespil-Talerne,
Kalder dem ud de forpinte Retfærd at yde,
De, som raabe om Brød i Stedet for Fraser,
Raabe om Varme i Fattighus-Laser!

IV.

Jeg føjer mit Raab til de manges:
Kvinde! — Du ved jo, hvad der forlanges;
Selv har du lidt og lider endnu.
Sig: vilde du,
Kunde du raade,
Nøjes med Nutidens Brødskorpe-Naade?